

PRESENTACIÓ

La música ens apareix avui com una forma de creació i de consum artístic estretament vinculat a les formes socials. Els mitjans de comunicació, sobretot, ens ho han repetit a bastament, fins al punt de fer d'alguns estils musicals el símbol més directe d'una època o d'un grup. Pensem, per exemple, en els Beatles, evocadors privilegiats dels anys seixanta i d'un estat social de gosadies i replantejaments, o en altres formes musicals definidores de l'ètica i l'estètica de diverses generacions de joves. O encara en l'òpera, tant directament lligada a Barcelona amb els gustos de la burgesia. Hi ha tota una sociologia «espontània» que estableix vincles entre música i societat molt més directament que no pas entre societat i altres formes de creació artística.

Malgrat aquesta tendència, però, no s'ha produït un discurs sociològic sistemàtic que explori la relació entre formes socials y formes musicals. Cal dir que la música no ha estat una excepció: tampoc altres formes de l'art i de la cultura han estat objecte de reflexió sociològica entre nosaltres. Buit que té el seu origen probablement en el conjunt de dificultats que, per raons prou conegudes, ha patit el desenvolupament de la sociologia al nostre país. Hi ha per tant una tasca a realitzar, tòpica, si es vol, però que en el cas de la sociologia de la música resulta ineludible i fins i tot urgent.

En el present volum de «Papers» hem volgut iniciar-la, confegint un

recull de treballs sobre la sociologia de la música que constitueix la primera compilació realitzada sobre aquest tema. En un terreny com aquest, en què tot està per fer, aquest objectiu esdevé prou ambiciós, no només per les dificultats que tota iniciativa innovadora sol comportar, sinó també perquè es tracta d'un àmbit d'estudi que en altres països compta amb una tradició notable, però també molt fragmentada. La reflexió sobre la música ha estat fruit de diverses cultures acadèmiques molt impermeables entre si, i alhora ha estat sotmesa a aspres disputes ideològiques; especialistes d'altres disciplines, més sòlidament establertes, com la musicologia, l'estètica, etc., l'han reclamada permanentment com a camp propi; una tradició, en fi, que tot i plegant-se al seu objecte, es dispersa sense remei, entre el rock i l'òpera, el compositor «contemporani» i el *disc jockey*.

És evident, per tant, que voler dibuixar un panorama que reflecteixi aquesta pluralitat és una pretensió gairebé temerària. I, amb tot, aquest ha estat l'objectiu que ha guiat l'elaboració del sumari; malgrat les inevitables limitacions d'espai i les reserves del judici que en pugui fer el lector, per part nostra considerem el resultat com raonablement reeixit. I això, de tota manera, cal agrair-ho molt especialment a la gran amabilitat dels col·laboradors estrangers, que unànimement van acollir el projecte amb la millor disposició, fent-lo seu i animant-nos a dur-lo a terme, i a l'esforç realitzat per Arturo Rodríguez, que s'ha encarregat del disseny i la coordinació d'aquest volum.

Esperem, doncs, que aquests primers intents d'abordar i divulgar al nostre país la sociologia de la música tinguin una bona acollida entre els lectors, i suscitin noves aportacions a un camp tan apassionant com la sociologia de l'art o de la cultura, avui prometedor però encara francament marginal.

Quan aquest número surt al carrer arriba al seu final el segon any acadèmic de la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona. També la revista «Papers» vol prendre en consideració aquest nou i important fet, tant pel que fa a la temàtica que tractarà com a la composició de l'equip que la porta. La nova direcció i el nou Consell de Redacció són conscients que la revista pot i ha de jugar un paper en aquesta fase de consolidació acadèmica de les Ciències Socials a Catalunya.

FAUSTINO MIGUÉLEZ